

Biskop Tor Singsaas

Avskjedsgudstjeneste 11. 6. 2017

Nidarosdomen

Preken;

Matt. 28, 16 - 20

Takk for mange gode år her i Nidaros bispedømme, under tre biskoper som jeg satte og setter veldig høyt. Det begynte med Tord Godal i 1978, så Kristen Kyrre Bremer, deretter Finn Wagle, og så ble jeg selv biskop. Ufattelig den gang i 2008, - selv om det sakte er i ferd med å gå opp for meg. Og det er vel på tide nå ved slutten?

Det har vært svært givende år, ut i bispedømmet i møte med mange mennesker, med evangeliet om Jesus Kristus. Det har jo vært oppdraget, enkelt sagt. Det har vært mye, mye glede, men og

bekymringer, - og dramatiske og dypt tragiske opplevelser hvor selvsagt 22. juli har brent seg inn. I ettertid når vi nevner datoen, vet vi nesten på stedet hvor vi var da vi fikk høre det fryktelige som hadde skjedd. Jeg var 3 dager uten ord, - var bare kropp som tok omkring og som ble tatt omkring. Vi var et helt folk av enkeltmennesker som så hverandre, - en skakende og skjellsettende opplevelse. Kroppen husker best nå etterpå, - skal lite til før den påminner meg det som skjedde. Og da var det viktig å være her, - i dette rommet. Du verden, hva denne domkirka har betydd mye for meg. Den tar imot alle i sin favn. Den minner oss om Kristi kropp strakt ut på korset, - som husker alle, - folk og enkeltmennesker. Dette har på ulikt vis vært mitt tjenestested i omtrent 40 år. I dette hellige rommet har vi vært, og er høytidelige og ærbødige fordi anledningen tilsier det, som i dag, - og rommet innbyr til det. Men vi kan og være her som barnet. Vi

har lekt og løpt, lekt gjemsel slik Adam og Eva gjorde med Gud. Å bli ropt fram, og funnet, - og bli tatt vare på har vært vakre og viktige opplevelser for små kropper. Vi har hoppet paradiset her i midtgangen, - katedralparadiset, - dere vet om den, - dere med lang erfaring med paradiset om våren i skolegården og på grusveien.

Katedralparadiset er den med sideskip og en rund oktagon i enden, hvor vi snudde på hele kroppen med en rask kraftanstrengelse uten å miste balansen. Vi er i forgården til paradiset her. For Jesus Kristus er nå usynlig sammen med oss. Her er vi som barnet. Den som ikke blir som barn igjen, - har ikke skjønnet hvem Gud er, sier Jesus. Derfor har dere i Guttekolet betydd så mye for meg alle disse årene med Bjørn i spissen. Godt at dere er her i dag også.

For gudstjenesten er lek for Herren, - i glede, - men det er og barnet som kommer hjem

med sundslåtte knær og gråt i halsen. Vi tenker ikke på Gud hele tiden. Han har skapt oss slik. Han har skjult seg for at vi skal få øye på hverandre vi mennesker. Men vi vet hvor vi skal gå når noe står på i livet, - i glede – da må vi til kirka, som i sorg og smerte med livene våre. Det er litt som da jeg var guttunge i Buvika. Når jeg kom hjem fra skolen, så åpna jeg ytterdøra og kasta ranselen inn i gangen og ropte inn i huset til Mamma, - æ e hem! Og så hørte jeg en stemme langt der innefra som svarte ett eller annet. Og så slang jeg igjen døra og løp ut til kameratene, - til fotball og gjemsel. Mamma var ikke i tankene. Men så skjedde det, - det måtte skje av og til, - det kunne bli krangling, uenighet om regler som oftest, som til og med ført til en slåsskamp som ikke gikk noe særlig, - eller jeg falt og slo meg? Da visste jeg hvem jeg måtte til. – og det fort. Mamma. Og jeg løp, - men gråt ikke nei, holdt den fast i halsen. Men da jeg igjen

åpnet ytterdøra og nærmest stupte inn – da slapp jeg det løs,- vrælet, sinnet, skuffelsen. Slekte ytterdøra igjen etter meg. Og da kom Mamma løpende til. Alltid.

Slik er det med oss og Gud. Vi blir påmint ham sterkt, og mindre sterkt i livet. Vi må komme oss til ham når det røyner på, men også når vi renner over av glede. Han har lagt igjen minnet om seg etter seg, inni oss, - lengselen etter kjærlighet, - En som blir og blir og blir når de andre går, for nå tåler de ikke mer av meg. Gud som er kjærlighetens kilde. Han som ville at du og jeg skulle bli til, - bli et menneske og et medmenneske. Gitt oss til hverandre for å leve sammen nå, - til samme tid, på samme sted på jorda. Vi er her samtidig vi, - og det ville Gud noe med.

Meg er gitt all makt, - sier Jesus. Det er Treenighetssøndag. Fader, Sønn og Helligånd. Gud har lagt alt sitt inn i Jesus kristus. Jesu ansikt er Gud sitt. Gud er slik

Jesus Kristus er. En ufattelig Gud, - ikke med vold og tvang er han mektig, - men med kjærligheten som er en uimotståelig makt for oss mennesker fordi den ikke sårer, ikke gjør narr, ikke utestenger og marginaliserer, ikke krenker, men som respekterer grenser, som venter og venter på deg til du er klar, som med barnet som leker og undrer seg og stopper opp og gir seg så altfor god tid før en løper videre, - Herren er der fortsatt, - en kjærlighet som forstår, som drømmer gode drømmer om meg, tenker godt om meg, som ikke glemmer på det onde. Men som reiser seg i forsvar for meg når livet mitt er truet.

Gud har valgt å la alt som sies om seg bli sagt gjennom Jesus Kristus. Og du verden så viktig Jesus fortellingene blir da, - ut fra dem kommer han gående levende mot oss. I Jesus Kristus viser Gud sitt hjerte for oss.

En Gud som er sårbar. Som viser oss at Gud skaper med sårbarhet. Alt liv har det i seg.

Sårbarheten skal vi verne om og vedkjenne oss. I den erfarer vi at vi er gitt til hverandre. I sårbarheten holdes vi fast i at vi trenger medmennesker og en jord som ikke er såret til ødeleggelse.

I begynnelsen slo Gud korsets tegn over alt han hadde skapt. For Kristus, Guds Sønn var alt med ved skapelsens morgen.

Og Gud gjorde seg jo selv sårbar da han ga sin egen sønn til jorda og verden. Han kom som den minste på jord. Det er selve gudstegnet, - en ingen syntes noe om, for han var så ille å se til, - for han hadde tatt all menneskelig nød og smerte inn over seg. En Gud som har slått korsets tegn over det skapte, helt fra begynnelsen. Korset er risset inn i livet. Den korsformede paradisen vår. Korset er risset inn i leken, - gleden i livet er tett på smerten og nøden. Jesus Kristus viste det. Jeg tror det var fullt av barn rundt ham, de løp, sang, noen gråt i trengselen. Men han

var der. De måtte være nær ham. Han så alle. Du verden for et ansikt han måtte ha. Alle så gjenskinnet av sitt ansikt i hans, - en likskap, - i slekt med Gud. Slik er å være skapt i Guds bilde.

Døp, sa Jesus til disiplene. Gjør alle folkeslag til disipler, lær dem det jeg har vist dere. Det alminnelig vannet blir til hellig vann i dåpen. I dåpen kommer Jesus Kristus til oss. Tar hånd om våre sårede liv og sårbare liv Han som sprengte dødens og ødeleggelsen krefter. Guds sårbarhet er uløselig knyttet til Guds kjærlighet. Ikke noe kan stå imot det. Til sist tar dette all makt fra ondskap og død. Vi tilhører den oppstandne Jesus Kristus og hans seier over døden,

- til ære for Faderen og Sønnen og Den hellige ånd som var og er og blir en sann Gud fra evighet til evighet. Amen.**